

N:o 135.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen angående ordnandet af
apoteksväsendet efter utgången af år 1920.*

[Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 9.]
[Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 7.]

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har framställts förslag om att utredning måtte verkställas rörande hvilket system i afseende å apoteksväsendet, som med utgången af år 1920 bör tillämpas, särskildt med hänsyn till frågan, huruvida staten borde för egen räkning öfvertaga apoteks-rörelsen.

Tämligen allmänt anses en förbättrad anordning af landets apoteksväsende vara af förhållandena påkallad.

Enligt kungl. kungörelsen den 9 september 1873 skall all handel med eller öfverlåtelse enskilde emellan af apoteksprivilegier med utgången

af år 1920 upphöra att vidare tillerkännas gällande kraft. Därigenom komme med ingången af år 1921 alla reala apoteksprivilegier att upphöra, från hvilken tid således i vårt land icke kvarstå några andra apoteksprivilegier än de personella. Beträffande åter personella apoteksprivilegier har genom kungl. kungörelsen den 27 oktober 1899 meddelats bestämmelse därom, att den, som erhöle privilegium å apotek, skulle efter utgången af år 1920 vara skyldig dels att mot pension vid viss ålder afstå privilegiet och beträffande pensioneringen underkasta sig hvad som kunde komma att därom bestämmas, dels ock att för apoteksinnehafvares eventuella pensionering årligen erlägga den afgift, som kunde blifva fastställd.

Det lämpligaste tillfället till genomförandet af reformer i det sätt, hvarpå apoteksrörelsen för närvarande bedrifves hos oss, sammanfaller otvifvelaktigt med nämnda tidpunkt, och då utredningen af sådana frågor, som här afses, alltid visat sig draga lång tid, innan man kunnat ena sig om ett slutgiltigt beslut, anser Riksdagen fullt skäl föreligga, att redan nu uppmärksamhet påkallas för denna fråga.

Att grunda apoteksdriftens utöfvande på reala apoteksprivilegier torde, med anledning af den erfarenhet som däraf hos oss under lång tid vunnits, icke vidare böra komma i fråga. Riksdagen kan emellertid i frågans nuvarande skick icke uttala sig om hvilket af de eljest för närvarande använda eller tänkbara system för apoteksväsendets anordnande, som må vara det för vårt land lämpligaste, utan anser, att en allsidig utredning härutinnan bör verkställas.

De synpunkter, som enligt Riksdagens mening vid en sådan utredning företrädesvis böra göra sig gällande, äro dels allmänhetens anspråk på billiga och fullgoda läkemedel samt bekväm tillgång på dem, dels ock yrkesutöfvarnes kraf på ett väl ordnad befordringssystem i förening med skäligen utkomst. Beträffande förstnämnda önskemål är det tydligtvis för- enadt med stora svårigheter att utan sakkunnig utredning angifva det lämpligaste sättet för uppnående af detsamma. Hvad beträffar krafvet på bekväm tillgång till läkemedlen framträder synnerligen kraftigt behovet att inrätta ett flertal nya apotek, särskildt å landsbygden, där på många orter rent af olidliga förhållanden äro rådande i afseende å möjligheten att vid sjukdomsfall skyndsamt anskaffa erforderliga läkemedel. I detta hänseende synes det Riksdagen, som om utvecklingen borde gå därhän, att apotek inrättas på alla mera centrala platser, d. v. s. sådana, dit kringliggande bygd närmast är hänvisad att fylla sina behof och afsätta sina produkter. Utan tvifvel skulle emellertid många af de nu afsedda

nya apoteken icke få tillräcklig bärighet och icke ens kunna lämna innehafvarne en blygsam utkomst, men helt visst torde någon utväg kunna utfinnas till en ekonomisk mellankomst i fråga om mindre bärkraftiga apoteksinrättningar. Dylig mellankomst skulle enligt Riksdagens mening kunna åvägabringas genom inrättande af en inkomstregleringsfond, till hvilken de mera gifvande apoteken skulle efter fastställda grunder inbetala årliga penningbidrag, som i mån af behof årligen fördelades mellan de icke bäriga apoteken.

En utredning angående förändrad anordning af apoteksväsendet synes ur yrkesutöfvarnas synpunkt i främsta rummet böra gå ut på fastställandet af vissa grunder för reglering af förhållandet mellan apoteksinnehafvarna och deras fackkunniga biträden i afseende å såväl själfva anställningen som den därmed förenade aflöningen samt vidare att fastslå pensionsålder och viss pension för apoteksinnehafvarna tillika med upprättande af förslag till organisation af den för apotekarekåren afsedda pensionsinrättning, som dels omförmäles i stadgarna angående amorteringsfonderna för apoteksprivilegier och dels åsyftas i omförmälda kungörelse af den 27 oktober 1899.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta allsidigt utreda, huru vid 1920 års utgång apoteksväsendet i riket bör lämpligast ordnas, särskildt med hänsyn till allmänhetens behof af bekväm tillgång till på en gång prisbilliga och fullgoda läkemedel, samt därefter vidtaga de åtgärder, hvartill utredningen eller förhållandena må föranleda.

Stockholm den 11 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.